

[Pia Christmas-Møller]

Nu kunne én og anden måske stille det spørgsmål: Hvorfor er de private og frivillige organisationer så meget bedre til at nå ud til de allersvageste? Kunne det offentlige ikke lære teknikken? Ikke for at udkonkurrere de private, men for at optimere resultaterne af den samlede offentlige og private indsats. Hvad er det, de private kan, som det offentlige ikke kan? Det er jo, hvad man kunne kalde et par gode spørgsmål, og der findes ikke – i hvert fald ikke på nuværende tidspunkt – et entydigt svar.

I det hele taget har de private organisationer lige så lidt som det offentlige et dækkende svar på, hvordan man får de sidste med. Ingen er altså gode nok til at løse denne del af den socialpolitiske opgave på nuværende tidspunkt. Derfor har vi behov for målrettet forskning og forsøg på området, men som tidligere nævnt er de private og frivillige organisationer ikke desto mindre bedre til opgaven end det offentlige. Hvorfor? Selv peger de på tre mulige hovedårsager. For det første har organisationerne normalt et idépræget arbejds- og eksistensgrundlag. Det kan være religiøst eller af anden idealistisk art.

For det andet dækker det samlede udbud af organisationer en meget bred vifte af forskellige idégrundlag, hvilket giver mange forskellige muligheder for tilgange til den udstødte gruppe, som jo mildest talt også består af mennesker med vidt forskellige problemer og behov.

Endelig for det tredje: De private organisationer kan handle meget mere fleksibelt i forhold til den enkelte, fordi de ikke i samme grad som det offentlige behøver at leve op til den mindste detalje i diverse cirkulærer m.v.

Når jeg hæfter mig ved disse tre forhold, er det, fordi jeg tror, det er vigtigt, at vi i forbindelse med udbygningen af samarbejdet med de private og frivillige organisationer passer nøje på ikke at omklamre dem så meget, at de mister deres individuelle identitet, som jo netop er deres styrke.

Jeg tror også, det er vigtigt at lytte til det signal, der ligger i, at de private organisationer kan udvise større smidighed. Henning Muff fra Kontaktudvalget sagde ligeud på SUM-konferencen for nylig, at flere af vores i øvrigt velmente krav til minimumsstandarder på bl.a. boligområdet kunne virke som en utilsigtet barriere for at hjælpe de udstødte, hjemløse m.v. på ret køl.

Jeg tror, at der ligger en meget stor opgave i at udvikle nye boformer, som kan tilgodese de socialt allermost belastede personers særlige behov. Det drejer sig ikke mindst om boliger, som den enkelte kan overskue både fysisk, økonomisk og psykisk. De kan etableres enten som selvstændige enheder, som bofællesskaber eller kollektiver med tilknytning til et forsorgshjem eller en anden § 105-institution. Man kan tænke sig mange variationer, og vi har virkelig brug for eksperimenter og nytænkning.

Nok så vigtigt er det, at vi sikrer tilstrækkeligt med åbne være- og omsorgssteder med både dag- og døgnpladser, som kan benyttes efter selvmøderprincippet.

Vi er fra konservativ side derfor yderst tilfreds med, at dagsordenen også på disse punkter lægger op til en konkret indsats. Vi er også tilfreds med, at dagsordenen lægger op til at lægge øget vægt på det opsøgende arbejde og på kontaktpersonordninger.

Jeg må i det hele taget sige, at vi i den konservative folketingsgruppe er meget glade for, at vi har fået denne debat i dag. Tak til socialministeren, som i sin besvarelse understregede, dels at der er meget i gang på det sociale udviklingsområde, dels at regeringen har en stærk vilje til at forstærke indsatsen også økonomisk.

Statsministeren lagde i sin åbningstale vægt på, at der i dette folketingsår blev sat fokus på indsatsen over for de socialt nødstedte. Jeg synes, det er utrolig tilfredsstillende, at det ikke alene er samtlige Folketingets partier, som står bag selve forespørgslen, men at det også er lykkedes os i fællesskab at formulere en dagsorden med et meget konkret og vidtrækkende indhold. 50 mio. kr. er afsat til formålet, og pengene hentes fra satspuljen. Jeg synes, det er et fint eksempel på det arbejdende folkestyre, at samtlige otte partier har fundet fodslag om, hvad der skal satses på, hvad det koster, og hvorfra pengene skal komme. Det er en anstændig måde, hvorpå denne vigtige sag nu sættes i fokus. Og de mennesker, det handler om, fortjener, at vi fortsætter denne linje.

Nu er det handling og resultater, der tæller!

(Kort bemærkning).

Karen Jespersen (S):

Det, der fik mig til at gå på talerstolen, var